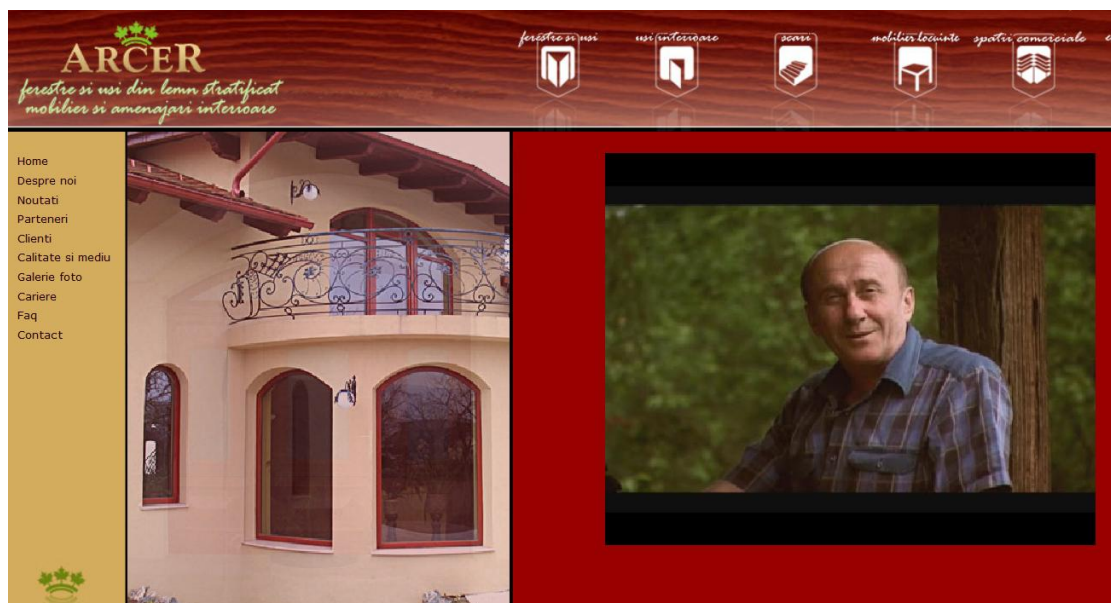


Ec. GEORGE OFRIM – UN MODEL ÎN AFACERI ȘI BINEFACERI MEMBRU DE ONOARE AL SENATULUI UNIVERSITĂȚII AGORA



<http://arcer.ro/> [1]

L-am cunoscut pe George Ofrim în anul 1968. Eram colegi în clasa a IX-a la Liceul „Dragoș Vodă” din Sighetu Marmăției, fiind și colegi de cameră la internatul liceului. Camera avea opt paturi și conviețuiam acolo mai mulți „coconi” din familii de țărani de pe Valea Izei, Valea Vișeuului și Valea Ruscovei, care ulterior am urmat diverse facultăți și specializări: Ioan Dzițac (matematică) – subsemnatul; Ioan Gherheș (chimie) – fost cadru didactic universitar la Universitatea ”Babeș-Bolyai” din Cluj - Napoca, actualmente președintele Asociației Române de Mediu; Gheorghe Griguța (construcții) - fondatorul și directorul general al firmei de construcții CONIZ ROMARG din Pitești; George Ofrim (comerț exterior) – fondatorul și directorul general al fabricilor de mobilă AR CER din Sighetu Marmăției ș.a.

Deși eram cam înghesuiți în cameră, viața de ”internist” era distractivă. Fiecare avea câte ceva de povestit, o snoavă sau o întâmplare hazlie din satul natal. Ne mai jucam farse unii altora și ne distram copios, fără să ne supărăm. Aproape toți aveam simțul umorului dezvoltat, dar George Ofrim ne întrecea pe toți. Simțul umorului ne-a ajutat să suportăm mai ușor greutățile și necazurile.

Din 1970 George Ofrim s-a transferat la Liceul din Borșa. În 2008 am aflat, prin intermediul prietenului Gheorghe Griguța, că George este patronul fabricilor de mobilă, ferestre și uși, reunite sub numele AR CER [1]. Cei doi colegi și prieteni au contribuit atunci, cu mare generozitate, la aducerea părintelui logicii fuzzy, Lotfi A. Zadeh, la conferința pe care am organizat-o la Universitatea Agora, International Conference on Computers Communications and Control – ICCCC2008.

Ne-am reîntâlnit, față în față, de abia după 42 de ani, în 2012. M-am cazat la frumosul său hotel ”Grădina Morii” și apoi am vizitat fabricile AR CER (arcer = denumirea arțarului în zona natală a lui George Ofrim). Atât hotelul cât și fabrica m-au impresionat prin stil, curățenie și atmosfera familiară care domnește în ele.

Iubitor de cultură, educație și știință, în acest an George Ofrim ne-a sprijinit, cu aceeași generozitate, la organizarea Simpozionului Național ”Brainstorming în Agora Cercurilor Studențești”, BACStud2016, Ediția a II-a [3], organizat sub umbrela ICCCC2016 [4].

Pentru faptul că domnul ec. George Ofrim este un model în afaceri și binefaceri, Senatul Universității Agora din Oradea a hotărât să-i acorde titlul de ”MEMBRU DE ONOARE AL SENATULUI UNIVERSITĂȚII AGORA”, al zecelea în istoria universității noastre, alăturându-se altor personalități remarcabile din Chile, Columbia, Franța, Grecia, India, România și Statele Unite.

Membrii de onoare ai Senatului Universității Agora (în ordinea cronologică a alegerii)

1. Acad. Florin Gheorghe FILIP, Romanian Academy, ROMANIA
2. Prof.univ.dr. Pierre BORNE, L'Ecole Centrale de Lille, FRANCE
3. Prof.univ.dr. George METAKIDES, University of Patras, GREECE
4. Prof.univ.dr. Felisa CORDOVA, University of Santiago of Chile, CHILE
5. Prof.univ.dr. Yezid DONOSO, University of the Andes, Bogotá, COLOMBIA
6. Prof.univ.dr. Gang KOU, University of Electronic Science and Technology of CHINA
7. Prof.univ.dr. Yong SHI, University of Nebraska at Omaha, USA
8. Dr. K. SRIDHARAN, Cancelar - Kalasalingam University, INDIA
9. Ing. Gheorghe GRIGUȚA, Director General- Coniz Romarg, ROMÂNIA
10. Ec. George OFRIM, Director General – SC ARCER SRL, ROMÂNIA

Suntem convinși că un astfel de model uman și profesional, cum este George Ofrim, merită popularizat în rândul studenților din România.



Redăm mai jos un articol din presă [5], în care George Ofrim vorbește despre lipsa școlilor de ucenici și a celor profesionale.

Citind frumoasa carte a scriitorului maramureșan Mihai Pătrașcu [2], mi-am dat seama că, oricât m-aș strădui, n-aș putea scrie un LAUDATIO mai realist și mai mai frumos, dedicat lui George Ofrim, decât ceea ce scrie despre el autorul cărții la capitolul OAMENI.

Cu mulțumirile adresate Editurii Valea Verde și domnului Mihai Pătrașcu, redăm mai jos, în facsimil, paginile 40-43 din [2], în loc de Laudatio.

Cu calde mulțumiri și felicitări,
Prof.univ.dr. Ioan Dzițac
Rector al Universității Agora din Oradea

ARTICOL DIN PRESĂ

Patronii de fabrici de mobilă din Maramureș doresc să-și facă școală de ucenici [5]

<<Agenții economici din județul Maramureș care activează în industria mobilei susțin că liceele sau școlile tehnice nu mai asigură personal calificat în domeniu, astfel că mai multe firme intenționează să investească în crearea unei școli profesionale care să pregătească forța de muncă.

”Suntem într-o situație paradoxală de mulți ani, avem forța de muncă necesară în industria mobilei, însă tinerii care se angajează nu au o pregătire de specialitate. În aceste condiții, o mare parte din pregătirea tinerilor se face direct în producție, un lucru bun numai până la un anumit punct pentru că totuși e nevoie de o pregătire tehnică de specialitate pe lângă noțiunile practice dobândite prin muncă. Norocul nostru e că avem o parte din personal, vorbesc de oameni cu vârste cuprinse între 35-45-50 de ani, care au mai lucrat în domeniu și sunt dispuși să-i pregătească pe tineri. Discutând cu alți colegi care lucrează în domeniu am ajuns la concluzia că va trebuie să fondăm o școală tehnică sau profesională privată pentru a pregăti forța de muncă necesară”, a declarat, miercuri, pentru AGERPRES, proprietarul unei fabrici de mobilă din municipiul Sighetu Marmăției, George Ofrim.

El a mai precizat că numai în județul Maramureș sunt aproape 9.000 de angajați în domeniul industriei lemnului și mobilei din cei aproape 70.000 din țară, înregistrați oficial.

”Numai în municipiul Sighetu Marmăției avem 9.000 de angajați la firme românești, dar și cu capital integral străin. Toți administratorii de firme susțin că mai avem nevoie de forță de muncă, însă această forță de muncă trebuie să fie calificată. Până prin anii 90, în Sighetu Marmăției funcționa un liceu și o școală profesională care pregătea elevii în domeniu lemnului, mobilei și industriei forestiere, însă din păcate aceste liceu, singurul care pregătea tinerii în domeniu, a fost închis, deși în oraș funcționează fără întrerupere de mai bine de 40 ani fabrici de mobilă, un combinat de prelucrare a lemnului dar și alte mici industrii conexe”, a spus George Ofrim.

În opina acestuia, România este la nivel european un competitor important în industria mobilei și trebuie să-și valorifice resursele naturale interne fără a le oferi spre vânzare altor companii la prețuri mici.

”Avem deja de mulți ani o industrie a mobilei care după ani a reușit să se re poziționeze pe piața europeană ca și un competitor deosebit. La nivelul de exploatare anuală a masei lemnoase decisă de Romsilva, cred că lemnul tăiat din păduri poate și trebuie să fie valorificat în România, nu exportat, pentru că la nivel național funcționează numeroase fabrici de mică sau mare capacitate care produc diverse tipuri de mobilier. Profitul ajunge tot în țară pentru că o mare parte din acest mobilier se exportă, dar deja avem și un cerere apreciabilă la mobilier pe piața internă”, a arătat George Ofrim.

Conform Camerei de Comerț și Industrie Maramureș, la nivelul județului există peste 20 de mari producători de mobilă și alte câteva zeci de firme care activează în domeniul conex asigurând materialele necesare.>>

ÎN LOC DE LAUDATIO

Mihai Pătrașcu despre George Ofrim [6]:

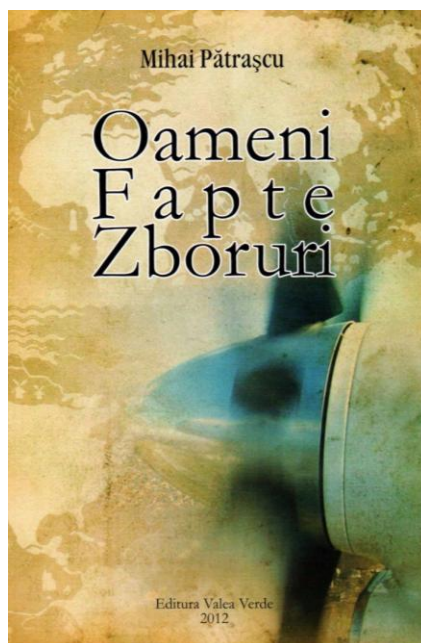
„Ofrim. George Ofrim. Sau un alt-ceva. Dar întotdeauna la fel. Plin de umor și de învățăminte, plin de ceea ce nouă, celor de rând, ne lipsește din plin: optimism și viață. Am învățat de la el în primul rând că forma supremă a egoismului este de a dăru pentru a putea fi fericit. Forma locală a lui dăruind, vei dobândi devine aici dăruind, vei fi fericit!

A dăru fără să aștepti nimic în schimb, a împărtăși totul cu inima deschisă și a nu avea nici o așteptare de la cei din jur. A da cadouri celorlalți ca mod de a fi – pentru că existența noastră este, în sine, cel mai frumos cadou pe care l-am fi putut primi vreodată – este printre primele lecții pe care le-am învățat de la George Ofrim.

Am mai învățat că toate grijile și toate problemele care ne macină nu vin nici din lipsuri, nici din orgolii, nu au originea în neputințe sau în îndoieli, ci în propriile noastre prejudecăți. Important e nu a fi tu, cel ce se exprimă pentru a fi pe placul lumii, ci a fi tu, cel ce se manifestă din plin, fără rețineri, ca și când azi ar trebui să trăiești ultima zi. Important este să faci bine, oriunde ai fi, în orice domeniu, lucrând, jucându-te și întru toate bucurându-te.

Am învățat că în viață trebuie să îți fie frică de 2 lucruri: de Cel de Sus și de a nu te face de rușine în fața oamenilor. Am învățat că oricât de greu i-ar fi unui om, simțul umorului poate depăși grijile și presiunea momentului. Mai mult chiar, acest simț al umorului poate să depășească nu numai stări de spirit, ci și regimuri politice, sau, la limita lui, poate duce și la mântuire.

Am mai învățat că spațiul și sufletul sunt două instrumente de măsură a timpului, că sensul luminii nu este dat de ochi, ci de mers. Pasul este cel care rânduiește și zidește lumina în locuri și fapte. Dacă nu ar fi prezența omului prin pas, zidirile și faptele ar fi fără ecou. George Ofrim este omul pentru care gesturile mărunte, eleganța, rafinamentul, demnitatea, noblețea devin pietre prețioase aruncate în peșterile de diamante, producând ecouri în acustica inimilor noastre, reverberând, ca o reacție în lanț, trăire și între oameni bunăvoire.”



George Ofrim

Ofrim. George Ofrim. Sau un alt-ceva. Dar întotdeauna la fel. Plin de umor și de învățăminte, plin de ceea ce nouă, celor de rînd, ne lipsește parcă din ce în ce mai mult: optimism și viață. Am învățat de la el în primul rînd că *forma superbă a egoismului este de a dăru pentru a putea fi fericit*. Forma locală a lui *dăruind, vei dobîndi* devine aici *dăruind, vei fi fericit!* A dăru fără să aștepti nimic în schimb, a împărtăși totul cu inima deschisă și a nu avea nici o așteptare de la cei din jur. A da cadouri celorlalți ca mod de a fi – pentru că existența noastră este, în sine, cel mai frumos cadou pe care în această lume l-am fi putut primi vreodată – este prima lecție pe care am învățat-o de la George Ofrim.

Am mai învățat că toate grijile și problemele care ne macină nu vin nici din lipsuri, nici din orgolii, nu au originea în neputințe sau în îndoieli, ci în *propriile noastre prejudecăți*. Important e nu a fi tu, cel ce se exprimă pentru a fi pe placul lumii, ci a fi tu, cel ce se manifestă din plin, fără rețineri, ca și cînd azi ar trebui să trăiești ultima zi. Important este să faci bine, oriunde ai fi, în orice domeniu, lucrînd jucîndu-te și întru toate bucurîndu-te.

Am învățat că în viață trebuie să îți fie frică de 2 lucruri: de Cel de Sus și de a nu te face de rușine în fața oamenilor. Am învățat că oricît de greu i-ar fi unui om, simțul umorului poate depăși grijile și presiunea momentului; mai mult chiar, acest simț al umorului poate să depășească nu numai stări de spirit, ci și regimuri politice, sau, la limita lui, poate duce și la mîntuire.

Am mai învățat că *spațiul și sufletul sînt două instrumente de măsură a timpului*, că *sensul luminii nu este dat de ochi, ci de mers*. Pasul este cel care rînduiește și zidește lumina în locuri și fapte. Dacă nu ar fi prezența omului prin pas, zidirile și faptele ar fi fără ecou. George Ofrim este omul pentru care gesturile mărunte, eleganța, rafinamentul, demnitatea, noblețea devin pietre prețioase aruncate în peșterile de diamante, producînd ecouri în acustica inimilor noastre, reverberînd, ca o reacție în lanț, trăire și între oameni bunăvoire.

Oamenii sănătoși au foarte multe dorințe, pe cînd cei bolnavi au una singură – ar trebui să învățăm de la ei puținul ca mod de a dori și simplitatea ca mod de a fi. *Unui om îi trebuie foarte puțin pentru a trăi, îi trebuie însă foarte multe pentru a se afișa*, pentru a arăta alt-ceva față de ce e în realitate.

Bunul simț este esențial și este adevăratul aliat pe termen lung al celor ce au parte de o prietenie adevărată, ca fundament al construcțiilor sociale.

Mă simt încătușat și totuși gata de zbor, simt gustul libertății absolute, care este picurată de doza pe care o iau, înfrigurat, de la oameni ca George Ofrim, cu lacrimi care se spulberă în dorința de a uda pământul sufletesc de unde cresc zîmbetele florilor... Nici nu știu dacă trebuie să mă tem sau să mă bucur... Am senzația unei mari descoperiri cu care nu știu ce să fac, țin în mână un diamant pe care nu știu cum să îl asortez...

De la George Ofrim am învățat să iubesc *altfel*: de la oameni la gesturi, de la lemn la viața acestuia de după viață. Așa am descoperit că lemnul este o altă față a eternității... Prezent în marea parte a teritoriului nostru sub forma unui ocean verde, cu valuri de culoarea solzilor vii și cu o haină de bal mereu proaspătă, lemnul nu este viu doar în stare naturală, ci sub plămada mîinilor de meșteri cu suflet mare, ca al lui George Ofrim, devine parte din viața noastră de zi cu zi. Dacă visul fiecărei pietre este să devină parte din catedrală, visul lemnului este să aibă loc în biserica maramureșeană, simplă și zveltă; civilizația lemnului face ca, la noi, biserica să fie punctul de reper al universului, oferindu-i Maramureșului unicitatea într-o expresie. Viața de după viață a lemnului din păduri este martoră a eternității credinței și a trecerii oamenilor peste pragul înalt sau prin intrarea scundă din bisericile noastre; printr-un gest simultan, credinciosul care intră în biserica de lemn se smerește aplecîndu-și ușor capul, salutînd lumea celor nevăzuți dar atît-de-prezenți în viața noastră, dar și ridicîndu-și piciorul, ca semn al înălțării ce va să vie. Apoi, o dată intrați, privirea surprinde inimi de lemn

transformate în ferestre de lumină, locuri pe unde soarele pătrunde, prin tunele de raze, în spațiul unde Om și Creator își dau mâna și își deapănă viața; funia ca simbol sculptat pe stâlpi ca element ce leagă destinul nostru de Existența Lui, soarele ca motiv ce țîșnește în raze, mult luminînd și grăind, amvonul unde, cu aleasă dantelă, dalta a sculptat frumosul vieții, culminînd cu altarul sfințit prin chiar rolul său de loc al trecerii, înnobilat cu aurul din aura sfinților...

George Ofrim este omul care iubește lemnul pe care îl așează de la intrare și pînă în vîrfurile bisericii, de la fereastră la pecetar sau aghiazmă, pentru că peste tot se slăvește în Maramureș, ca semn al vieții simbolice care se dă și după viața biologică a lemnului, nu piatra sau focul, nu aurul sau sticla, ci semnul și lemnul crucii... Lemnul e puntea prin care omul trece din lumea lui în lumea cea plină de viață a unui dincolo deplin, de vis, promis, descris. Și pe care George Ofrim știe să îl cultive cu un talent desăvîrșit!

Bibliografie

1. <http://arcer.ro/>
2. Mihai Pătrașcu, Oameni, fapte, zboruri, ISBN 978-606-92465-9-7, Editura Valea Verde, 2012, pp. 40-43.
3. <http://univagora.ro/ro/bacstud2016/>
4. <http://univagora.ro/ro/icccc2016/>
5. http://www.voceatransilvaniei.ro/674973/?utm_source=rss&utm_medium=rss&utm_campaign=all-feeds
6. <http://www.gazetademaramures.ro/si-tot-zbor-ce-am-invatat-eu-de-la-george-ofrim-12231>